

בעניין:

1. מנחם גלילי, ת.ז. 067387522
2. השבוע באשדוד בע"מ, ח.פ. 511066219

ע"י ב"כ עוה"ד שלומי הדר ו/או ירון זמר
ממשרד עוה"ד הדר-משען ושות'
מרחוב כנרת 5, מגדל ב.ס.ר. 3, בני ברק
טל': 03-6932029; פקס': 03-6932059;

התובע;

- נגד -

1. עיתונות זהב בע"מ, ח.פ. 512196650
2. יואב יצחק, ת.ז. 547878483

ע"י ב"כ עוה"ד יורם מושקט ו/או אוריין
אשכולי ו/או שירה רייך ו/או מנחם אברהם
מרחוב יהודה הלוי 85, תל-אביב 6579614
טל': 03-5662038; פקס': 03-5609882;

הנתבעים;

כתב הגנה

הנתבעים 1-2 (להלן: "הנתבעים"), מתכבדים להגיש בזאת כתב הגנה מטעמם, כדלקמן:

א. מבוא

1. התביעה דנן הוגשה במסגרת ניסיון פסול מצד התובעים להשתיק את הנתבעים, על-מנת שאלה לא יעסקו במעלליו של התובע. עיקרם: הפעלת אמצעי סחיטה באיומים, הוצאת לשון הרע נגד גורמים שלא נעתרו לדרישותיו, קיום יחסי שוחד עם אישי ציבור, ביצוע עבירות מס, עבירות על חוק התכנון והבניה, עבירות מרמה והונאה, הטרדות מיניות ועוד.
2. הנתבעים שומרים לעצמם את הזכות להביא בפני בית המשפט עדויות ו/או ראיות, מעבר למובא בכתב הגנה זה, שיוכיחו כי עסקינן בסחטן ובעבריינין סדרתי - ולא באיש ישר דרך הנהנה משם טוב; וכן בתובעים שניצלו לרעה קשרים מפוקפקים, כולל עם אנשי משטרה, כדי לפגוע באחרים.
3. התביעה במהותה הינה "תביעת השתקה" - תביעה אסטרטגית נגד השתתפות ציבורית, הידועה בחו"ל כתביעת "SLAPP" (ראשי תיבות של Strategic Lawsuit Against Public Participation). תביעה זו נועדה לסכל ביקורת ודיון ציבורי בדבר מעשיו הבעייתיים והעברייניים של התובע - אליהם נדרשו גם המשטרה והפרקליטות - וזאת תוך פגיעה קשה בחופש הביטוי ובשיח הדמוקרטי.
4. התובע אינו בוחל בהגשת תביעה סרק נגד הנתבעים, והכל בכוונה לפגוע דווקא ובמיוחד בהם. לראיה: דברים דומים ואף חמורים יותר על מעשיו של התובע פורסמו בכלי תקשורת שונים. למרות זאת, נמנע התובע מהגשת תביעה נגדם.

4.1. כך לדוגמא, במסגרת ידיעה שפורסמה במגזין אשדוד Online, שכותרתה "כך הפך מנחם גלילי לאיש השנוא ביותר באשדוד!", נכתב:

"תושבי אשדוד למדו להכיר עם השנים את השיטות המכוערות והפסולות של מנחם גלילי, להשחיר את פניהם של לא מעט דמויות כאלה ואחרות בעיר הנמל, באמצעות עיתון "השבוע באשדוד", בחלק מהמקרים בגלל בצע כסף. מנחם גלילי הילל ושיבח את מי שהלך בדרכו, ובאותה נשימה בייש, ביזה והשפיל את מה שהעז להרים נגדו ראש. לאורך השנים הוא נאלץ להתמודד עם עשרות תביעות דיבה שהוגשו נגדו על ידי פוליטיקאים, אנשי עסקים וגם תושבים פשוטים, חלקם קשיי יום שמשכרים 3,000 שקל בחודש, בהם פגע גלילי מבלי להניד עפעף, רק כדי למכור עוד גיליונות מהעיתון המיושן שלו"

4.2. כך גם בידיעה אחרת שפורסמה במגזין אשדוד Online שכותרתה "השיטה של עבריין הבנייה מנחם גלילי: מאיים, מפחיד וסוחט חברי מועצה", נכתב:

"עורך עיתון "השבוע באשדוד" מנחם גלילי, מוכר וידוע במסדרונות עיריית אשדוד ובתי המשפט כעבריין בנייה מוכר ושיטתי, שמאיים ופועל בדרכים לא חוקיות, כדי לאשר בדיעבד עבירות בנייה חמורות שביצע בוויולה הפרטית שלו ברחוב לאונרדו דה-וינצי 9 ברובע ט"ו * סגן ראש העיר בוריס גיטרמן, הגיש תלונה במשטרה נגד גלילי בטענה כי נסחט פעם אחר פעם, בזמן היותו יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובנייה, כדי להכשיר עבירות בנייה של העיתונאי חסר הרסן * הגיע הזמן לעצור את מסע ההפחדה, האיומים והסחיטות של איש אחד, המקלקל תדמית של עיר שלמה.

מנחם גלילי, שמנסה לצייר לעצמו תדמית של אביר הצדק הנלחם בשחיתות, הוא עבריין בנייה מוכר וידוע במסדרונות עיריית אשדוד ובתי המשפט, ולאורך שנים הצליח להסתיר את התנהלותו העבריינית מעיניהם של תושבי אשדוד.

עיתון "המגזין" ממשיך לחשוף את פרצופו האמיתי של עבריין הבנייה המאיים והסוחט, וחושף עוד פרטים מעניינים על התנהלותו הגובלת בפלילים. זה לא סוד שגלילי ניצב בפני חקירות משטרה מביכות וקשות במיוחד, ובקרוב מאוד צפויות התפתחויות מעניינות סביב אותן פרשיות מסעירות.

מנחם גלילי ביצע לאורך השנים עבירות בנייה חמורות ביותר, שהובילו להגשת כתבי אישום נגדו, כולל הרשעות ושימוש בביטויים קשים על התנהלותו העבריינית. מה שאסור לאזרח הפשוט, מותר גם מותר לגלילי, עד שעיריית אשדוד החליטה לעשות סוף להתנהלות המופקרת שלו סביב חוקי התכנון והבנייה. מי שלא יישר איתו קו עמד בפני מסע לחצים ואיומים קשים ביותר, על כך מעיד סגן ראש העיר בוריס גיטרמן, שאף הגיש תלונה במשטרה נגד גלילי. הדרישה שהעלה גלילי בפני גיטרמן: הסדרת היתרים והכשרת עבירות בנייה בהיקף גדול בביתו של גלילי ברחוב דה-וינצי 9 ברובע ט"ו. מדובר באישורים של בניית מרתף, מטבח נוסף, סגירה של חללים, הכשרת שטחים מבונים שנבנו בלא

היתר וכו'. בפועל, לחץ גלילי להכשיר עבורו פיצול והקמה-הפעלת יחידה נוספת, בביתו באשדוד, על קרקע שבבעלותו. גלילי ביקש לקבל היתר על-אף שעניינו כבר נדון פעמים רבות, כולל בבית המשפט (בהליך שבו הוא הורשע), ולמרות שהוא נדרש להרוס את השטחים שבנה ללא היתר."

5. התובע ניצל ומנצל את היותו בעלים של מקומון, ובאיצטלא של חושף מעשי שחיתות בקרב פוליטיקאים בעיר אשדוד - כטענתו בכתב התביעה, פעל לסחיטת מושאי "כתבותיו". לשיא הגיע התובע כאשר ניסה לסחוט את ראש עיריית אשדוד, ד"ר יחיאל לסרי, לאחר שהלה לא נענה לבקשתו-דרישתו למתן טובות הנאה בהיקף של מאות אלפי דולרים, באופנים שונים, לרבות: דרישות להעסקת בני משפחתו בעירייה ו/או בחברות העירוניות שבשליטתה.

6. ד"ר יחיאל לסרי מסר על נסיונות הסחיטה נגדו במסגרת תצהירו שהגיש לטובת בוריס גיטרמן, סגן ראש עיריית אשדוד, בתביעת הדיבה שהגישו התובע ובנו נגד גיטרמן:

"5. בליל הבחירות הוזמנתי לביתו של עו"ד שרון גלילי ונעניתי להזמנתו. בתקופה זו יחסי עם משפחת גלילי היו יחסים טובים ואפילו חבריים.
6. מייד, אחרי הבחירות עוד בשנת 2009 החלה משפחת גלילי – גם מנחם גלילי וגם בניו – עו"ד שרון גלילי ונאור גלילי, מעלים בפני בקשות מסוגים שונים שלא יכולתי להיענות להן ולא נעניתי להן. בבקשות אלה, היה לא אחת, יותר מרמז כאילו אני חייב להם את נצחוני.

7. כך למשל החל עו"ד גלילי מזמן עצמו למשרדי בעירייה לא אחת. באותן הזדמנויות, ובעוד הזדמנויות בהן פגשתי בו באירועים חברתיים, לחץ עו"ד גלילי עלי לפעול לכך כי יתמנה ליועץ המשפטי של חברות עירוניות שונות כגון החברה לפיתוח אשדוד, החברה לתיירות של אשדוד והחברה לתרבות ולפנאי של אשדוד..

10. ... מנחם גלילי אכן חיכה לי ליד ביתי במכוניתו וביקש כי אצטרף אליו לנסיעה. באותה נסיעה אף הוא ביקש ממני שאפנה ליועץ המשפטי החדש של העירייה ואבקש כי יעביר לשרון גלילי תיקים...

11. לימים שמעתי כי גם לעוזרי פנה עו"ד גלילי קרא לו למשרדו ואמר לו שאבא שלו מנחם גלילי "כועס" כי הוא – עו"ד גלילי, לא "מקבל כלום"... מנכ"ל העירייה סיפר לי כי עו"ד גלילי בא אלי ואמר לו: "ניצחנו, מא אפשר לקבל?".

12. אני מבקש לציין כי לא ראיתי אז ואינני רואה היום כל פסול בבקשות לקבל תפקידים ו/או בעבודה מהעירייה. ברם, בהפעלת לחץ ובהפעלת ניסיונות סחיטה עקב אי היענות לבקשות יש ויש פסול. מנחם גלילי ועו"ד שרון גלילי המשמש כבא כוח העיתון, לא פרסמו עלי עד אותה תקופה כתבות שליליות ואלה שפורסמו גם אם לא נענו לי, נראו בעיני לגיטימיות ובמתחם הסבירות. ברם, החל מאותה תקופה החלו מתפרסמות עלי כתבות שליליות והדבר הלך והחמיר לקראת סוף 2010, עת סירבתי להתערב ולקדם את בנו השני של מנחם גלילי – נאור גלילי, לתפקיד מנכ"ל החברה העירונית לפיתוח אשדוד...

...
15. מאותו מועד החל מסע רדיפה אישי, חסר תקדים, כנגדי, תוך שימוש פסול במקומון "השבוע באשדוד" שבבעלות מנחם גלילי ושעו"ד גלילי משמש יועצו המשפטי, למטרה זו.

...
30. לא לגיטימי בעיני הוא שמשאני לא נענה לבקשות כאלה ואחרות, או במצב בו למשהו נדמה שאני מסכל את מבוקשו, עושה אותו אדם שימוש באמצעים העומדים לרשותו כדי ללחוץ עלי ולסחוט אותי, ו/או לפגוע בי ובשמי הטוב האישי והציבורי ו/או בבני משפחתי. במקרה בו מדובר, עשו משפחת גלילי שימוש פסול במקומון שברשותם כנגדי, באופן הפסול המתואר על ידי.

7. התובע ניהל – ישירות ו/או באמצעות כתבים במקומון שבבעלותו, יחסי שוחד עם אישי ציבור בעיר אשדוד. כך לדוגמא עם חברת המועצה הלן גלבר: בתמורה לשיתוף פעולה עמה ו/או קבלת הדלפות אסורות מוועדות בעיריית אשדוד, הוא הבטיח לספק לה הגנה במקומון ו/או דאג לה לפרסומים מחמיאים. במקביל הוא עשה שימוש בשמה של חברת המועצה הלן גלבר, כמדליפה וכמקור מידע חשאי, בניסיון לשכנע גורם אחר לסייע בידו.

8. התובע ניצל לרעה את מעמדו ואף הטריד מינית בחורות מספר פעמים, כולל תוך ניצול השפעתו ו/או מרותו כמעסיק. על-אף שנדחה שוב ושוב, הוא ניצל לרעה את כוחו, ומשלא נענה, פעל לפגוע בהן. התובע הטיל עליהן אימה ויצר אצלן חשש כבד להעיד ו/או להגיש תלונות נגדו. גם גורמים אחרים שידעו על מעלליו בתחום המיני נרתעו ממסירת המידע לגורמים רשמיים, מחשש שיבולע להם.

9. התובע ניצל מעמדו לרעה כדי "להשיג" היתר בניה בשטח של כ-100 מ"ר למשרדי המקומון, למרות שלא היו ברשותו זכויות בניה במקום. לוועדת התכנון והבניה הוגשו מסמכים ש"ניכסו" לתובע זכויות בניה של גורמים אחרים באתר.

10. התובע ניצל את קשריו וניהל יחסי שוחד עם גורמים בכירים במועצה הדתית אשדוד ועם חברת קדישה אשדוד. מכוח זאת הוא רכש חלקות קבר באופן שאינו עולה בקנה אחד עם החוק:

10.1. בהסדר מפוקפק ובלתי חוקי "הצליח" התובע בשנת 1998 לרכוש מחברת קדישה אשדוד 20 חלקות קבר עבורו ועבור בני משפחתו, לטענתו. במסגרת הסכם סודי שנכרת הובטחו לתובע לרכוש בהנחה משמעותית חלקות קבר נוספות.

10.2. התובע רכש את חלקות הקבר באופן מושחת ומופקר, ובאופן הנוגד את סעיף 3א14 לחוק שירותי הדת היהודיים [נוסח משולב], התשל"א-1971, הקובע:

- א) אדם רשאי לרכוש חלקת קבר בעבור עצמו
- ב) לא ירכוש אדם חלקת קבר בעבור אחר בתקופת חייו של האחר, אלא אם כן הוא בן זוגו, או הורהו;
- ג) לא ירכוש אדם חלקת קבר לשם מכירתה

ד) לא ימכור אדם חלקת קבר לאדם אחר אלא באחד מאלה :

(1) חלקת הקבר מיועדת לרוכש ;

(2) חלקת הקבר מיועדת לבן זוגו או להורהו של הרוכש."

סעיף 4א14 לחוק אוסר על מכירת חלקות קבר בתעריפים השונים מאלה המופיעים בטבלה.

10.3. עם גילוי דבר השחיתות התבקש משרד רואה החשבון אשר אקסלרד ושות' על-ידי המועצה הדתית אשדוד לבדוק את התנהלות חברת קדישה אשדוד גם באשר לרישומים ולתשלומים בגין חלקות הקברים שרכש התובע. להלן חלק מהמצאים :

א) משנת 1998 נשמרו לתובע 20 קברים בחלקה 48 (חלקה חריגה, שבה מחיר חלקת קבר גבוה יותר) ;

ב) בתמורה שילם התובע 1800 ש"ח בלבד, בעוד שמחיר הקברים עמד באותה עת על 124,000 ש"ח. עד מועד הבדיקה הנ"ל שנערכה שנים לאחר מכן לא שילם גלילי סכום נוסף ;

ג) בסמוך למועד הרכישה נקברו בחלקות אלה שני תושבי חוץ (תושבי צרפת) ללא תשלום נוסף ;

ד) למרות החוק המתנה עסקת מכירת חלקה לזכאים בלבד לקבורה בחלקה, התובע מסר רק ב-2010 לחברת קדישה רשימת שמות, וגם זאת לאחר שנדרש שוב ושוב ;
ה) במסמכים שהוחלפו נאמר כי גובה התשלום עבור כל חלקה יהיה 3000 ש"ח לאחר 25 אחוז הנחה עבור קניה מרוכזת. ואולם בפועל: רכישת/שמירת 20 הקברים עבור גלילי נרשמה בחלקה 48 שהיא חלקה חריגה (ויקרה יותר) ולא בחלקה 55 כפי שנרשם במכתב מיום 26.07.98. עלות קבר בחלקה החריגה במועד רכישת חלקות הקבר היתה 6000 ש"ח ולא 4000 ש"ח.

ו) בעת עריכת הבדיקה הנ"ל נמצא, כי נקברו בחלקה שני אנשים שהיו תושבי חוץ, ולפיכך מחיר חלקות הקבר עבור השניים אמור להסתכם ב-16,000 ש"ח לפחות ;
ז) חמישה מבין האנשים עבורם נרכשו לכאורה החלקות על-פי הרשימה שהציג גלילי, אינם תושבי אשדוד ולכן אינם זכאים להיקבר בחלקה הנ"ל ;

ח) תאריך הלידה של שלושה מבין 18 האנשים שנמנו ברשימה שמסר גלילי הינו לאחר מועד ההתקשרות. היינו: התובע ייעד להם חלקת קבר עוד בטרם נולדו. דבר זה מנוגד לחוק הקובע כי אדם רשאי לרכוש חלקת קבר רק בעבור עצמו או עבור בן זוגו או הוריו, לאחר קבלת פרטיו האישיים ;

ט) ההחלטה ליתן לגלילי "הנחה" כה משמעותית בוצעה שלא באמצעות ועדת ערר ;
י) פרט לסכום של 1800 ש"ח, לא קיבלה המועצה הדתית אשדוד תשלומים נוספים עד מועד הביקורת שנערכה כאמור שנים לאחר מכן. כלומר, המועצה הדתית קיבלה עבור 20 החלקות 1800 ש"ח בלבד במקום 124,000 ש"ח.

10.4. משרד אשר אקסלרד ושות' קבע בדוח בניינים שהגיש בזמנו :

"לאור המפורט לעיל, נראה כי רכישות חלקות הקבר אשר נעשו על-ידי מר מנחם גלילי מעלות תמיהות של ממש, ואף חשש לקיומם לכאורה של מעשים פליליים, אשר נעשו בניגוד להוראות החוק, בניגוד למחירון חברת קדישה ובניגוד לכללי מינהל תקין. כמות האירועים שהתרחשו, והעדר הסבר סביר לחריגה מנורמות התנהלות תקינה, יוצרים כולם יחד חזקה לכאורה של אי-תקינות מינהלית קיצונית, ומצבור האירועים המפורטים לעיל יוצר חזקה לכך שמסכת התקלות שפורטו לעיל איננה מקרית. משכך, אנו רואים מקום להמליץ על פנייה מיידית אל גורמי חקירה ואכיפה הרלוונטיים, כדי לפתוח בהליכי בדיקה וחקירה לעומקה של פרשייה זו. עוד, בנוסף ובהתאם, יש לשקול או ביטול שמירת החלקות, ו/או לחילופין – לחייב את מר גלילי בהסדר כספי הולם".

11. התובע התגלה כמי שניצל את תפקידו ומעמדו כבעל מקומון באשדוד בכדי לסחוט אישים שונים שלא נענו לבקשותיו ו/או להצעות מטעמו - וזאת, בין השאר, בקשר לקבלת קרוביו לעבודה בעירייה ובתאגידים עירוניים שבשליטתה וכמי שמימש את איומיו ופירסם במקומון שלו פרסומים משפילים ופוגעניים נגד מי שלא נכנע לסחטנותו.

מעלליו של התובע, יחד עם בניו וכלתו, יפורטו עוד בהמשך.

ב. טענות מקדמיות

יש לדחות את התביעה של הנתבעת 2 על-הסף בהיעדר עילה

12. כתב התביעה הוגש בעילת לשון הרע, כאשר הסעד שנדרש הוא "פיצוי בהתאם לסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע", היינו פיצוי ללא הוכחת נזק (סעיפים 43 ו-44.1 לכתב התביעה).

13. התובעת שהינה תאגיד לא העלתה טענה בדבר נזק ממוני ספציפי שנגרם לה כתוצאה מהפרסומים נשוא התובענה. על-כן יש לדחות את התביעה על-הסף בהיעדר עילת תביעה.

14. על-פי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), תאגיד אינו זכאי לפיצויים בהיעדר נזק ממוני. תביעה כזו כפופה להוראות סעיף 10 לפקודת הנוזיקין (נוסח חדש), הקובע כי "תאגיד לא ייפרע פיצויים בשל עוולה אלא אם גרמה לו נזק".

15. בת"א (י-ם) 8069/06 החברה לאוטומציה במינהל השלטון המקומי בע"מ נ' גור (פורסם בנבו – ניתן ביום 13.7.09) קבע כב' בית המשפט המחוזי בירושלים, כי יש לאבחן בין תובע אדם, בשר ודם לבין תובע תאגיד, שהרי "עגמת נפש יכולה להיות רק למי שהוא בעל-נפש". לפיכך, על-מנת שתאגיד יזכה בפיצויים, עליו להוכיח כי הפרסום גרם לו לנזק ממוני.

"לא דומה שמו הטוב של אדם לשמו הטוב של תאגיד. אדם, בשר ודם, זכאי לפיצויים בגין פרסום שהשפיל אותו או שהעמידו ללעג ולקלס בעיני הבריות. עוגמת-נפש שכזו יכולה להיות רק למי שהוא בעל-נפש. לתאגיד אין נפש ולא

יכולה להיגרם לו עוגמת-נפש. אדם זכאי לפיצויים בגין השפלתו בעיני הבריות גם אם לעצם הפגיעה לא הייתה תוצאה ממונית. לא כן תאגיד. על מנת שייזכה בפיצויים עליו להוכיח שפרסום לשון הרע על אודותיו גרם לפגיעה ממונית בנכסיו או בעסקיו".

16. גישה דומה ננקטה גם בפסק דינה של ס' נשיא בית המשפט המחוזי בירושלים, הש' יפה הכט, בת.א. 1452/96 הארגון למימוש האמנה לבטחון סוציאלי נ' ידיעות אחרונות בע"מ (פורסם בנבו - ניתן ביום 11.10.05) וכן, בפסק דינו של סגן נשיא בית המשפט המחוזי בנצרת הש' ממן בת"א 643/97 חברת ארמון ההגמון (קסר אלמוטרן) בע"מ נ' ח'ורי (פורסם בנבו - ניתן ביום 29.12.05).

17. פסק הדין האחרון הוגש בערעור בבית המשפט העליון במסגרת ע"א 1351/06 עו"ד מועין דאוד ח'ורי נ' חברת ארמון ההגמון (קסר אלמוטרן) בע"מ (פורסם בנבו - ניתן ביום 17.9.07), אולם היה זה ערעור של המפרסם ולא של החברה, אשר תביעתה נדחתה בהעדר הוכחה לנזק ממון. משכך, לא נדונה במישרין ולא הוכרעה הסוגיה. עם זאת, בית המשפט העליון עמד בפסק דינו על האפשרות כי אף אם יש פרסומים שיש בהם השמצה, הרי שאלה לא מקימים עילת תביעה לתאגיד, כאשר התביעה אינה מבוססת על קיומו של נזק ממון, ואף ציין כך:

"ייתכנו פרסומים שעל אף היותם משמיצים, אינם מקימים עילת תביעה לתאגיד עצמו, בוודאי כאשר תביעת התאגיד לפיצוי אינה מבוססת על קיומו של נזק ממון (וראו י' אנגלרד, א' ברק ומ' חשין, דיני הנזיקין - תורת הנזיקין הכללית, מהד' שנייה מעודכנת ומתוקנת, ג' טדסקי עורך (ירושלים, תשל"ז) 371-369; שנהר, 160-161).

18. בת"א (חי') 651-09-09 דורפברגר בע"מ נ' חן (פורסם בנבו - ניתן ביום 16.8.11), נקבע כי:

"דעתי היא כי הפיצוי שנקבע בחוק איסור לשון הרע, בא לפצות נפגע, אשר גם אם לא נגרם לו נזק ממון הניתן להוכחה, עדיין נגרמה לו עגמת נפש, השפלה, או ביזוי. מתקשה אני לראות כיצד זה נגרמת לתאגיד פגיעה נפשית שכזו. בשאלה האם גובר סעיף 10 לפקודת הנזיקין, הקובע כי תאגיד לא יהא זכאי לפיצויים בשל עוולה אלא אם נגרם לו נזק, או שמא גובר סעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע, הקובע כי רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע בתשלום פיצוי עד לגובה של 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק, סבורה אני כי הראשון הוא הגובר. קביעת המחוקק כי ניתן יהיה לחייב בפיצוי ללא הוכחת נזק, באה ליתן מענה לאותם מקרים בהם האדם נפגע בנפשו, גם אם לא ניתן לכמת זאת, והטעם לכך הוא ברור, שהרי "טוב שם, משמן טוב; ... (קוהלת ז', א') וכאמור, המטרה היא לפצות על פגיעה רגשית, נפשית, כאשר זו אינה קיימת במקרה של תאגיד.

איני סבורה כי הכוונה היתה לקבוע מקרה ספציפי אשר יגבר על הוראת סעיף 10 לפקודת הנזיקין ואף איני רואה את ההגיון וההצדקה לכך.

אם מדובר היה בתביעתם של נושאי משרה, שבאה בעקבות פרסום המהווה "לשון הרע", ראוי היה לבדוק את תוכן הפרסום המשמיץ, הפעולות והתכונות שיוחסו לתאגיד, זהות בעלי האינטרסים שנפגעו ואופי תפקידם בתאגיד (ראה ע"א 1351/06 לעיל), אולם אין זה המצב בתביעה זו שבפניי, היא תביעתה של החברה בלבד.

לפיכך, דעתי היא כי בהעדר הוכחת נזק, אין התובעת זכאית לפיצוי כלשהו, גם אם פורסמו דברים המהווים "לשון הרע".

19. כב' הש' נ' שטרנליכט דחה על-הסף תביעה של תאגיד שתבע פיצוי בגין פרסום לשון הרע, כאשר הסעד שנתבע הוא פיצוי ללא הוכחת נזק, וקבע כך בהחלטתו בת"א (שלום פ"ת) 10967-02-09 **עיריית פתח תקווה ואח' נ' לב העיר הרשת המקומית בע"מ ואח'** (פורסם בנבו – ניתן ביום 22.3.10), כי:

"נראה, כי יש לאמץ הגישה המחילה את הוראות סעיף 10 לפקודה על תביעה של תאגיד לפיצוי בגין פרסום לשון הרע, ולקבוע, כי תאגיד אינו זכאי לפיצוי בגין לשון הרע שפורסם נגדו מבלי שיוכיח קיומו של נזק בעטיו של פרסום זה.

ההצדקה לקביעה זו קיימת הן מבחינה עניינית והן מבחינה פורמאלית. אפתח תחילה דווקא בנימוק הפורמאלי. **הכלל הוא, כי פיצוי בגין עוולה נזיקית ישולם לנפגע, אם יוכח כי ניזוק בעטייה של אותה עוולה ואם יוכח גובהו של אותו נזק. הפיצוי ניתן על מנת להשיב המצב לקדמותו, כפי שהיה אילו לא בוצעה אותה עוולה. פיצוי ללא הוכחת נזק הינו בגדר יוצא מן הכלל והינו בגדר מקרה ספציפי, שלגביו נקבע בסעיף 10 לפקודה, כי תאגיד לא יהיה זכאי לפיצויים בגין ביצועה של עוולה, שלא גרמה לו נזק מוכח. במקרה זה מדובר בחקיקה ספציפית, המתיחסת לאותם מקרים יוצאים מן הכלל, שבהם נפגע זכאי לפיצוי גם מבלי שיוכיח קיומו של נזק. המחוקק קבע, כי הדברים אמורים רק לגבי נפגע פרטי, בעוד שנפגע, שהינו תאגיד, לא יהיה זכאי לפיצויים כל עוד לא יוכיח קיומו של נזק.**

גם מן הבחינה העניינית יש להגיע לאותה תוצאה. המחוקק העניק לאדם הנפגע מפרסום לשון הרע זכות לפיצויים גם ללא הוכחת נזק. הדבר אמנם נובע מהקושי להוכיח באופן ממשי קיומו של נזק בעטיו של הפרסום וגבהו של אותו נזק. אך בעיקר נובע הדבר מחמת אופיה המיוחד של עוולת לשון הרע, כאשר במקרים רבים הנזק הנגרם בעטייה איננו נזק ממוני אלא נזק של עגמת נפש וצער, נזק המצוי בתחום הנפש ואיננו נזק של ממון. אמנם ייתכנו מקרים שבעטיו של פרסום לשון הרע ייגרם נזק ממוני, אך במקרים רבים מאד הנזק הנגרם בעטיו של הפרסום איננו נזק ממוני אלא נזק שעניינו עגמת נפש. נזק שכזה עלול לעיתים להיות חמור וקשה, אך לא ניתן לכמתו בסכום כלשהו. לכן המחוקק קבע, כי אדם, שהינו בעל נפש, זכאי לפיצוי בסכום קצוב בגין השפלה

או ביזוי, שגרמו לו לעגמת נפש, למרות שעפ"י רוב אין זה נזק בר כימות (ראה ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי, פ"ד מה (2) 489, 493).

לתאגיד אין נפש, וממילא לא ניתן לומר שלתאגיד נגרמה עגמת נפש בעטיו של אותו פרסום. ממילא אין מקום לפעול באופן חריג ולהעניק לתאגיד פיצוי ללא הוכחת נזק. תאגיד יהיה זכאי לפיצוי בגין פרסום לשון הרע, רק אם הפרסום גרם לתאגיד נזק ממוני מוכח.

במקרה דנן נתבע פיצוי בגין פרסום לשון הרע, כאשר מדובר בפיצוי ללא הוכחת נזק. המשיבה 1 הינה תאגיד, ואין היא זכאית לפיצוי ללא הוכחת נזק, כאמור לעיל. לפיכך התביעה, ככל שהיא נוגעת למשיבה 1, איננה מראה עילת תביעה ודינה להימחק על הסף."

20. גם שנהר, בספרו, מציין כי קיים הבדל בין תובע תאגיד לתובע אדם פרטי בעניין הזכות להיפרע פיצויים בלא הוכחת נזק, זכות העומדת רק לאדם הפרטי:

"השם הטוב של 'אדם טבעי' שונה במהותו מהשם הטוב של תאגיד. 'אדם טבעי' זכאי לפיצויים בגין פירסום שהשפיל או ביזה אותו בעיני הבריות, גם אם לא היה לפגיעה זו כל היבט ממוני. לעומת זאת, כאשר מדובר בתאגיד, הרי שהפגיעה בשם הטוב מהווה 'נזק' רק אם גרמה לפגיעה בנכסיו או בעסקיו של התאגיד" [א' שנהר, דיני לשון הרע, תשנ"ז - 1997, בעמ' 160]."

21. לאור כל האמור לעיל, ומשהתובעת 2 היא תאגיד אשר הסעד אותו תבעה הוא פיצוי ללא הוכחת נזק, הרי שיש לדחות את התביעה בעניינה על הסף בהיעדר עילה.

ג. לתובע אין שם טוב

22. התובע טוען לפגיעה בשמו הטוב. דא-עקא, התובעים יטענו כי לתובע, מנחם גלילי, אין שם טוב. התובע מציג עצמו כאיש עקרונות וישר דרך, בעוד שמעשיו הנכלולים מעידים על דפוס פעולה לקוי ובעייתי ועברייני. התובע ניצל לרעה את אמון הציבור כאשר עשה שימוש פסול במקומו של לסחיטת אישים שלא נענו לדרישותיו:

22.1. התובע ביקש לסחוט את ראש עיריית אשדוד, ד"ר לסרי, בכדי לקדם מתן תפקידים לבני משפחתו בעירייה ובחברות העירוניות באשדוד. לאחר שד"ר לסרי לא נענה לדרישותיו בחר התובע לנצל את המקומון שבשליטתו ובניהולו ולהכפיש אותו מעל דפיו. יפים בהקשר זה דבריו של ד"ר לסרי בתצהירו הנ"ל כדלקמן: "30. לא לגיטימי בעיני הוא שמשאני לא נענה לבקשות כאלה ואחרות, או במצב בו למשהו נדמה שאני מסקל את מבוקשו, עושה אותו אדם שימוש באמצעים העומדים לרשותו כדי לחוץ עלי ולסחוט אותי, ו/או לפגוע בי ובשמי הטוב האישי והציבורי ו/או בבני משפחתי. במקרה בו מדובר, עשו משפחת גלילי שימוש פסול במקומון שברשותם כנגדי, באופן הפסול המתואר על ידי."

נושא הסחיטה של משפחת התובע ומשפחתו את ד"ר לסרי עלה בעבר גם במסגרת תביעת הדיבה שהגיש נגד ד"ר לסרי ועיריית אשדוד (ת"א 1209-08-11), שם העיד ד"ר לסרי, כדלקמן:

"ש. האם התכוונת לדברך? ת. באותה נקודה בזמן התכוונתי ואמת דיברתי. ואני טוען שהיום, הוא ממשיך באותו קו של להפעיל עלי לחץ וסחיטה באמצעות כתבות בעיתון מידי שבוע שפוגעות בי באופן אישי, בבני משפחתי ובקרובי, במטרה להכפיש את שמי ולפגוע באהדה אלי וגם להקטין את סיכויי לזכות בבחירות הבאות, וכל זאת משום שלא נעניתי לבקשות חוזרות ונשנות שלו, של ילדיו לקבל ממני דברים כאלה ואחרים שפורטו באותה עדות שלי בבית המשפט השלום בקריית גת בתביעה של אבי הלוי נגד גלילי, אם בית המשפט ירצה אחזור עליהם...

תקופה שניה, היא מייד לאחר הבחירות, החלו לצוף בקשות, נוסחן היה "ניצחנו ומה עכשיו?" מה אתה נותן בתמורה? בנסיבות כאלה ואחרות, בשיחות אישיות האלה התבקשתי לקבל את מינויו של עו"ד שרון גלילי ליועץ המשפטי של חברת העירונית חופית, ומשלא הסתייע וגם אחר כך התבקשתי לסייע לשרון גלילי לקדם את מינויו ליועץ המשפטי של החברה העירונית. זה קרה במשך שנתיים. בשלב מסוים שנושא היועץ המשפטי.. התבקשתי גם לדבר עם היועץ המשפטישיעברי תיקם לטיפולו של שרון גלילי. ברור גם ברמיזות רבות שתכליתן הייתה לפגוע בי ובמשפחתי ובאחיי ובגיסי. התקופה השנייה הסתיימה לאחר שנתיים התבקשתי לסייע במינויו של שרון גלילי לחברה הכלכלית של אשדוד. גם נאור בעצמו בא לבקרני וביקש שאסייע לו להיבחר כמנכ"ל החברה. כמובן שהסברתי לו שאני לא יכול לסייע. כאשר לא נבחר, החלה התקופה השלישית ומאז החל מסע רדיפה אישי, מידי שבוע אני מקבל מבול של שאלות שהתוכן שלו פוכעני וקנטרני ומנסה לקשור אותי לפעולות ל תקינות. כל הגיליון מוקדש לי".

במסגרת פסק הדין שדחה את תביעת התובע נגד ד"ר לסרי נוכח חסינותו נכתב בסעיף 5 לפסק הדין בת"א 1209-08-11 גלילי נ' לסרי ואח' (פורסם בנבו – ניתן ביום 25.4.12):

"הצדדים נחקרו על תצהיריהם, ובחקירתם חזרו המצהירים על טענותיהם תוך שראש העיר עומד על טענתו כי המשיב מנהל מסע לחצים כנגדו מטעמים פסולים ועיקרם העדר הסכמתו לדרישות המשיב או בני משפחתו לקדם עניינים אישיים שלהם בעירייה ובגופים בשליטתה."

במסגרת התביעה הנ"ל העיד גם היועץ המשפטי לעיריית אשדוד, עו"ד רוני עמיר, כדלקמן:

"ש. האם יש לך יידעה על סחיטה באיומים כנגד ראש העיר? ת. אני ידעתי על שני דברים שראש העיר נסחט באיומים. ש. האם אתה יודע על איזה סחיטה? ת. אני יודע על שני עניינים. האחד מינוי נאור גלילי שהוא בנו של המשיב

[התובע כאן – הח"מ] למנכ"ל החברה לפיתוח אשדוד. השני בקשה של עו"ד גלילי לקבל תיקים של העירייה..."

22.2. באופן דומה הצהיר מר מרדכי (מוטי) מלכא, מנכ"ל המשכן לאומנויות הבמה הפיס אשדוד בע"מ, בתצהירו לטובת בוריס גיטרמן, סגן ראש עיריית אשדוד, בתביעת הדיבה שהגישו התובע ובנו נגד גיטרמן, וכך הצהיר:

7. מאוחר יותר, עם התקופה המוארכת, התקשרה אלי הגב' גלילי טלפונית ושאלה אותי האם כבר "דברו אתי"... אני שלא ידעתי מי אמור היה לדבר איתי ועל מה, שאלתי לכוונתה, והיא רמזה לי בשיחה זו "שסוכס" עם בוריס גיטרמן על "סידור", כי היא תעבוד כמה שעות בודדות בשבוע.

8. אני עניתי כי אני לא יודע על מה היא מדברת והיא סיימה את השיחה עימי.

9. בסמוך לאחר אותו מועד התקשר אלי עו"ד שרון גלילי כי הוא סיכם עם בוריס כי אשתו תחזור לעבוד שעתיים שלוש ביום שכנגדן תקבל משכורת של משרה מלאה מהחברה העירונית שתחתיה היה המשכן בתקופת ההקמה שלו, וכי אני אמשיך ואעסיק את המזכירה שלקחתי.

11. אני עניתי לו שאני לא עושה דברים כאלה ושסיכומים כאלה לא יהיו איתי. אני אפילו לא דברתי על כך עם בוריס גיטרמן, אלא רק לימים במועד מאוחר יותר...

13. עד לאותו מועד לא הופיעו עלי כתבות פוגעניות בעיתון השבוע באשדוד. מלאחר אותו מועד החלו מתפרסמות עלי כתבות מכפישות חדשות לבקרים..."

22.3. באופן דומה הצהיר גם מר אילן בן עדי, מנכ"ל עיריית אשדוד, בתצהירו לטובת בוריס גיטרמן, סגן ראש עיריית אשדוד בתביעת הדיבה שהגישו התובע ובנו נגד גיטרמן, וכך הצהיר:

1. במועד סמוך מאוד לאחר הבחירות לראשות ולמועצת העיר אשדוד בשנת 2008, יזם עו"ד שרון גלילי, פגישה עימי במשרדי בעירייה. הוא אמר לי "אילן מה קורה נצחנו את הבחירות, אני שייך לקבוצה שניצחה את הבחירות, הגיע הזמן שאבל משהו בעירייה.

2. הוא ביקש ממני לפעול לכך שהוא חקבל משרת ייעוץ משפטי של אחת מהחברות העירוניות של העיר אשדוד וכן תיקים "כבדים" של העירייה. אמרתי לו שאבדוק את הדבר ואולם בפועל לא עשיתי כן.

...

9. שמעתי מד"ר לסרי לא אחת כי עו"ד גלילי לחץ גם עליו לקבל תפקידים ואו תיקים וכי משעה שלא הסכים להתערב בעניין החלו מתפרסמות עליו כתבות במקומון השבוע באשדוד אותן ראיתי שבוע שבוע עיני. המדובר היה בכתבות מכפישות מבזות ומשפילות שפגעו כמעט כולן לחייו האישיים שלא היה להן כל קשר לתפקידו הציבורי. ..

10. זכורה לי פנייה של מנכ"ל החברה העירונית לתיירות מר אדי בן ליש שבה נאמר לי כי עו"ד גלילי מפעיל עליו לחץ רב לקבל את הייעוץ המשפטי של חברה זו וכי אין בדעתו לתת לו תפקיד... לימים החלו מתפרסמות גם עליו כתבות במקומו "השבוע באשדוד".

23. הנה-כי-כן: התובע, שנקט בעבודתו כבעל שליטה במקומו באשדוד בשיטות בזויות בניגוד לדין, מעיז להציג עצמו כאיש מקצוע מן-המעלה הראשונה, וכמי שנהנה משם טוב, וכמי שלא נפל פגם בדרכי עבודתו כעיתונאי.

24. הנתבעים יטענו כי התובע ובנו עו"ד שרון גלילי סחטו באשדוד שורה של גורמים, ובהם אנשי עסקים, לרבות את הקבלן צחי אבו. הנתבעים שומרים על זכותם להביא עדים ו/או ראיות בדבר האישים שנסחטו ו/או אויימו.

ד. לנתבעים עומדות ההגנות שבחוק איסור לשון הרע

25. ראשית יטען כי אין בפרסומים משום לשון הרע כמשמעותו בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

26. הנתבעים יטענו, כי לתובע אין עילה לפי חוק איסור לשון הרע, וממילא עומדות להם ההגנות הקבועות בחוק זה, ובכלל זה ההגנות הבאות:

26.1. הגנת פרסום מותר בהתאם להוראת סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע.

26.2. הגנת אמת הפרסום שלפי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, שכן שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל-כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש. הפרסום היה אמת והנתבעים האמינו באמיתותו.

26.3. הגנת תום הלב והגנת הבעת הדעה, בסעיף 15 לחוק על סעיפי המשנה שבו, ובכלל זה:

26.3.1. הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי, או על אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות.

26.3.2. הפרסומים מוגנים בהיותם הבעת דעה וביקורת לגיטימית.

26.3.3. על הנתבעים חלה חובה מוסרית או חברתית לעשות את הפרסום נשוא התביעה.

26.3.4. הנתבעים עשו את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בהגנות תום הלב והפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות.

26.3.5. לנתבעים עומדת חזקת תום הלב בסעיף 16 (א) לחוק. הפרסומים לא חרגו מהסביר
בנסיבות המיוחדות של העניין.

27. הנתבעים שומרים על זכותם להביא ראיות לפי סעיף 22 לחוק איסור לשון הרע, לעניין היעדר שם
טוב לתובע.

ה. התייחסות לסעיפי כתב התביעה

28. מוכחש האמור בסעיפים 1-6 לכתב התביעה והנתבעים יחזרו על טענותיהם לעיל. הנתבעים יטענו כי
התובע מציג עצמו כ"חושף שחיתויות", אולם התביעה דן הוגשה מתוך מניע של נקמה אישית
בנתבעים ובכדי למנוע כל דיון ציבורי כנגד התובע שניצל את מעמדו כבעל מקומון לביצוע מעשים
שלא יעשו תוך חבירה לבא כוחו עו"ד רונאל פישר שהואשם לאחרונה בשוחד ובתיווך, דבר שזעזע
את כל המערכת המשפטית והציבורית.

29. מוכחש האמור בסעיף 7 לכתב התביעה, בין היתר, מחוסר ידיעה.

30. האמור בסעיף 8 לכתב התביעה אינו מוכחש.

31. מוכחש האמור בסעיפים 9-10 לכתב התביעה ככל שמתייחס להגדרתו של אתר האינטרנט על ידי
התובע כאתר משמיץ.

32. מוכחש האמור בסעיף 11 לכתב התביעה.

33. מוכחש האמור בסעיף 12 לכתב התביעה. עסקינן

34. מוכחש האמור בסעיף 13 לכתב התביעה והנתבעים יטענו כי המדובר בהבעת דיעה ו/או בדברים
שחלה עליהם הגנת אמת דיברתי.

35. מוכחש האמור בסעיפים 14-15 לכתב התביעה. בכל הכבוד נראה, כי התובעים מבקשים להשליך על
הנתבעים תמונת ראי של התנהגותם הם - כעיתונאי ומקומון. התובעים אינם בוחלים בכל דרך לשם
סחיטת אישים בעיריית אשדוד למען קבלת אתנן וכשהנסחטים לא נענו החלו בפרסומים משמיצים
נגדם. יתר על כן, התובעים מסתתרים מאחורי כתב התביעה על מנת לפגוע בנתבע 2 תוך ניסיון
ליצירת עלילת דם והשמצות חסרות שחר. בהקשר זה יטען, כי הפוסל במומו פוסל. דווקא התובע
עשה שימוש פסול בתפקידו כעיתונאי וכבעל מקומון לקבלת אתנן.

36. מוכחש האמור בסעיף 16 לכתב התביעה. התובעים תובעים בשל 6 פרסומים המהווים לטענתם לשון
הרע המוכחש בזה מכל וכל ויטען כי בכל מקרה עומדות לנתבעים ההגנות הקבועות בחוק כפי
שפורטו לעיל.

באשר ל"עניין הראשון":

37. מוכחש האמור בסעיפים 17-20 לכתב התביעה. כאמור לעיל וכפי שהעידו מר לסרי ואישים נוספים בעיריית אשדוד, התובע אכן ביקש לסחוט אותם בכדי לקבל אתן לבני משפחתו לשם קבלתם לעבודה בעירייה ובחברות העירוניות באשדוד.

37.1. נושא הסחיטה של התובע ומשפחתו את ד"ר לסרי עלה גם במסגרת תביעת הדיבה שהגיש התובע נגד ד"ר לסרי ועיריית אשדוד (ת"א 1209-08-11), שם העיד ד"ר לסרי, כדלקמן:

"ש. האם התכוונת לדברך? ת. באותה נקודה בזמן התכוונתי ואמת דיברתי. ואני טוען שהיום, הוא ממשיך באותו קו של להפעיל עלי לחץ וסחיטה באמצעות כתבות בעיתון מידי שבוע שפוגעות בי באופן אישי, בבני משפחתי ובקרוביי, במטרה להכפיש את שמי ולפגוע באהדה אלי וגם להקטין את סיכויי לזכות בבחירות הבאות, וכל זאת משום שלא נעניתי לבקשות חוזרות ונשנות שלו, של ילדיו לקבל ממני דברים כאלה ואחרים שפורטו באותה עדות שלי בבית המשפט השלום בקריית גת בתביעה של אבי הלוי נגד גלילי, אם בית המשפט ירצה אחזור עליהם..."

במסגרת פסק הדין שדחה את תביעת התובע נגד ד"ר לסרי נוכח חסינותו נכתב בסעיף 5 לפסק הדין בת"א 1209-08-11 גלילי נ' לסרי ואח' (פורסם בנבו – ניתן ביום 25.4.12):

"הצדדים נחקרו על תצהיריהם, ובחקירתם חזרו המצהירים על טענותיהם תוך שראש העיר עומד על טענתו כי המשיב מנהל מסע לחצים כנגדו מטעמים פסולים ועיקרם העדר הסכמתו לדרישות המשיב או בני משפחתו לקדם עניינים אישיים שלהם בעירייה ובגופים בשליטתה."

37.2. כפי שהציבור התוודע לאחרונה לפרשה אשר זעזעה את כל המערכת המשפטית והציבורית ונדעה כ"פרשת פישר" הוגש כתב אישום נגד עו"ד רונאל פישר בגין עבירות שוחד ותיווך, שטוה קשרים עם צמרת חקירות המשטרה וניצל את מעמדו כדי לסחוט כספים באמצעות המידע, לשבש חקירות רגישות וסמויות ואף לשם עריכת מניפולציות ומצגים. רפ"ק ערן מלכה הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בשורה של עבירות שוחד, מרמה והפרת אמונים ושיבוש חקירה ובית המשפט גזר עליו 8 שנות מאסר, באשר חלק עם פישר סודות של חקירות רגישות ביחידת להב 433 ולא בחל בשיבוש חקירות סמויות ומכירת מידע תמורת כסף, תוך פגיעה בערכי המשטרה.

37.3. כפי שהודו התובעים בסעיף 17 לכתב התביעה "עו"ד רונאל פישר או מי ממשרדו ייצגו את התובע בזמנים שונים בהליכים משפטיים שחלקם מתנהלים עד היום מול עיריית אשדוד ו/או החברה לפיתוח אשדוד ובכלל זה אף מול ראש עיריית אשדוד, ד"ר יחיאל לסרי..."

באשר ל"עניין השני":

38. מוכחש האמור בסעיפים 21-24 לכתב התביעה והנתבעים יחזרו על טענותיהם לעיל. למרות שהתובעים טענו, כי לא צויין כי התיק נגזו מחמת היעדר אשמה, נמנעו התובעים לציין כי עניין זה

הוזכר בכתבה עצמה: "התלונה נגד גלילי ובניו שהוגשה ב-2012 נסגרה זמן קצר לאחר מכן על-ידי צוות חקירה משטרתי בנימוק של חוסר אשמה", אולם התובעים "שכחו" גם לציין כי פרקליטות המדינה הודיעה על פתיחת חקירת עניין הסחיטה של התובע את ד"ר לסרי מחדש כאמור בכתב שצורף בגוף הכתבה עצמה.

כאמור, וכפי שצויין לעיל, התובע ניצל את היותו בעלים של מקומון ופעל לסחיטת מושא "כתבותיו" וכאשר ראש עיריית אשדוד, ד"ר יחיאל לסרי, ובכירים אחרים בעירייה או בחברות העירוניות באשדוד לא נענו לבקשתו להעסקת בני משפחתו, פצחו התובעים בסדרת כתבות כוזבות נגדם.

באשר ל"עניין השלישי":

39. מוכחש האמור בסעיפים 25-26 לכתב התביעה והנתבעים יחזרו על טענותיהם לעיל. סגן ראש עיריית אשדוד, בוריס גיטרמן, הגיש תלונה נגד התובע **בטענה כי נסחט פעם אחר פעם, בזמן היותו יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובנייה.**

גיטרמן אף תבע את התובע ובנו בשל פרסומים דיבתיים אותם החלו לפרסם לאחר שגיטרמן סירב לדרישתו של התובע בדבר מתן אישור בדיעבד לעבירות בנייה שביצע בוילה הפרטית שלו.

בידיעה שפורסמה במגזין אשדוד Online שכותרתה "השיטה של עבריין הבנייה מנחם גלילי: מאיים, מפחיד וסוחט חברי מועצה", נכתב:

"עורך עיתון "השבוע באשדוד" מנחם גלילי, מוכר וידוע במסדרונות עיריית אשדוד ובתי המשפט כעבריין בנייה מוכר ושיטתי, שמאיים ופועל בדרכים לא חוקיות, כדי לאשר בדיעבד עבירות בנייה חמורות שביצע בוילה הפרטית שלו ברחוב לאונרדו דה-וינצ'י 9 ברובע ט"ו * סגן ראש העיר בוריס גיטרמן, הגיש תלונה במשטרה נגד גלילי בטענה כי נסחט פעם אחר פעם, בזמן היותו יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובנייה, כדי להכשיר עבירות בנייה של העיתונאי חסר הרסן * הגיע הזמן לעצור את מסע ההפחדה, האיומים והסחיטות של איש אחד, המקלקל תדמית של עיר שלמה..."

באשר ל"עניין הרביעי":

40. מוכחש האמור בסעיפים 27-31 לכתב התביעה והנתבעים יחזרו על טענותיהם לעיל. בהקשר זה נחזור על טענתו של ד"ר לסרי לפיה התובעים סחטו אותו ולאחר שלא נענה החלו להכפישו במקומון, שבשליטתם. תיק החקירה נסגר בתחילה מחוסר אשמה וללא שהצדדים הוזמנו לחקירה וזאת כאשר עו"ד פישר משמש כבא כוחו של התובע המכיר אישית את הגורמים המעורבים בתיק. על אף שנטען כי התיק נסגר מחוסר אשמה, הרי נשכח מעת התובעים לציין כי הפרקליטות הורתה על פתיחת החקירה מחדש.

באשר ל"עניין החמישי":

41. מוכחש האמור בסעיפים 32-35 לכתב התביעה והנתבעים יחזרו על טענותיהם לעיל. כאמור התלונה בדבר סחיטת ראש עיר במדינת ישראל טויחה ונסגרה מבלי שהצדדים הוזמנו להעיד ורק לאחר ערר

זו נפתחה שנית. כאמור תנ"צ אפרים ברכה התערב בתיק החקירה למרות ניגוד העניינים שבו היה מצוי וזאת בשל קרבתו לעו"ד פישר שייצג אותו.

באשר ל"עניין השישי":

42. מוכחש האמור בסעיפים 36-39. לא למותר לציין, כי על-אף שהתובע עשה פרסומים שליליים במקומון עד לאותו המועד, הרי שלאחר מכן לא נעשו פרסומים שליליים או כאלה שאינם חדשותיים.

43. מוכחש האמור בסעיפים 40-41 לכתב התביעה בהיותם משפטיים.

44. מוכחש האמור בסעיפים 42-44 לכתב התביעה והנתבעים יחזרו על טענותיהם לעיל. ברי כי אין כל לשון הרע בפרסומים אשר ביקרו יותר את תנ"צ אפרים ברכה וממילא אלה נעשו כדין.

45. מוכחש האמור בסעיף 45 לכתב התביעה על תתי-סעיפיו. דווקא טענת התובע בדבר מעמדו הציבורי היא המלמדת, בכל הכבוד, כי קיים אינטרס ציבורי לאפשר פרסום דעות וביקורת על התנהגותם של אנשי ציבור. במקרה דנן, חופש הביטוי גובר על השם הטוב.

ו. סיכום

46. כל האמור והנטען בכתב הגנה זה, נאמר ו/או נטען באופן מצטבר, משלים ו/או חלופי לכל טענה ו/או עובדה הכלולה בו, בין אם נאמר הדבר במפורש ובין אם לאו, הכל בהתאם לתוכן הדברים, הדבקים והקשרם.

47. כל פרט, עובדה או טענה העולים מכתב התביעה, בהם לא הודו הנתבעים במפורש, מוכחשים בזאת מכל וכל.

48. אין בהעלאת טענה כלשהי ו/או באזכור עובדה כלשהי בכתב הגנה זה ו/או בהימנעות מהעלאת טענה כלשהי ו/או אזכור עובדה כלשהי כדי להעביר את נטל הראיה משכמם של התובעים, מקום שנטל זה היה מוטל עליהם אלמלא העלאת הטענה ו/או העובדה ו/או הימנעות מהעלאתה כאמור.

49. אשר-על-כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על דחיית התביעה שבכותרת תוך חיוב התובעים בהוצאות המשפט ושכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ כחוק.

מנחם אברהם, עו"ד

יורם מושקט, עו"ד

י מושקט, משרד עורכי דין
ב"כ הנתבעים